

KOHO
MILUJEŠ,
NEUMÍRÁ

ANNA PLATT

Anna Platt

KOHO MILUJEŠ,
NEUMÍRÁ

Anna Platt
KOHO MILUJEŠ,
NEUMÍRÁ

PŘEKLAD

LUKÁŠ GEORGIEV

Český název: Koho miluješ, neumírá

Název švédského originálu: Ingen du älskar kan dö

Autorka: Anna Platt

Překlad: Lukáš Georgiev

První vydání: Bazar, 2023

Grafika obálky: Mariusz Banachowicz / mamaius.blogspot.com

Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková

Jazykový redaktor: Jiří Chodil

Jazyková korektura: Dana Chodilová

© 2023 by Anna Platt

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa
2024

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí
v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New
York, USA.

Tato kniha je fiktivní dílo. Jména, postavy, místa a události jsou buďto
výplodem autorovy představivosti, nebo je autor použil ve smyšleném kontextu.
Jakákoli podobnost s existujícími osobami, živými i zemřelými, skutečnými
událostmi, místy a organizacemi je zcela náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins
Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu
vlastníka.

Design původní obálky: © by Nina Leino

Obrázky na obálce: © by Susanne Alfredsson/EyeEm & Miguel Angel Ortega/
Getty Images

Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

ISBN: 978-83-8342-737-9 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-738-6 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-739-3 (PDF)

Mému tátovi, Tonymu Plattovi

„Minulost ve mně bije jako druhé srdce.“

John Banville

Uslyšela zvuk tvrdé rány.

A ještě jeden.

A další.

Pak nastalo ticho.

Otočila se a spatřila krev tekoucí po kamenné podlaze.

Podívala se do prázdných očí, které se ani nepohnuly.

Život je tak křehký.

V jednu chvíli jste tady.

V příští už můžete být navždy pryč.

Pokusila se zakřičet, ale nevyšel z ní ani hlásek.

ČÁST 1
ODRAŽENÁ STŘELA

BIANCA

Když byla Bianca malá, činilo jí problémy oddělovat realitu od fantazie. Možná to bylo důsledkem toho, že byla náruživá čtenářka. Nebo to možná bylo naopak a ona utíkala ke knihám kvůli tomu, že raději trávila čas ve fiktivních světech než ve světě skutečném.

Ve škole hodně lhala. V první třídě řekla spolužákům, že má vlastního poníka, kterého pojmenovala Hvězdný prach. Ve druhé třídě tvrdila, že má tři plíce, anatomickou zvláštnost, díky níž dokáže zadržet dech déle než kdokoli jiný. A v šesté třídě si vymyslela, že její skuteční rodiče žijí v New Yorku a pracují na přísně tajném projektu pro OSN, a proto musela být ona, Bianca, dočasně umístěna do pěstounské rodiny v Bagarmossenu poblíž Stockholmu, ovšem už brzy se odstěhuje do Spojených států.

Na střední škole bylo ale těžší lhát o sobě i své rodině, obzvláště poté, co její matka Suss dorazila na jednu školní akci opilá, špinavá a oblečená jen ve spodním prádle, přes které měla přehozenou dlouhou lyžařskou bundu. Od té chvíle už Bianku Viljanenovou všichni znali. Takže místo toho, aby si vymýšlela další příběhy, se její novou strategií stalo mlčení. Mlčela v nejasné naději, že se jí podaří splynout s davem.

Její starší bratr Micke na rozdíl od ní nikdy nelhal. A také nedělal nic proto, aby splynul s davem. Právě naopak. Jeden čas chodil s oholenou hlavou, lakoval si nehty a vždycky říkal přesně to, co si myslel a co cítil.

Bianca si v době dospívání přála, aby měla aspoň polovinu jeho odvahy.

Ale to už bylo dávno. Teď už byli Bianca a Micke dospělí a jedině, po čem nyní toužila, bylo, aby se vrátil. Za pár týdnů to budou čtyři roky, co zmizel. Ztratil se, jako kdyby se po něm slehla země, a Biance chyběl tak moc, až ji to fyzicky bolelo. Bylo to, jako kdyby prožívala fantomovou bolest po ztrátě končetiny, nebo si alespoň představovala, že takhle nějak fantomová bolest vypadá.

Nyní otevřela notebook a podívala se přes stoly v kanceláři. Bylo úterý ráno a zaměstnanci nakladatelství apaticky zírali na své obrazovky. Ostré sluneční světlo proudící okny do místnosti způsobovalo, že její kolegové vypadali ještě bledší než obvykle.

V doručené poště se objevil nový mail – korektura posledního díla spisovatelského dua Falk. Falk byl pseudonym, který používali Hannele a Håkan Falkenbergovi, nejprodávější autoři detektivek nakladatelství Levanders. Jednalo se o manželský pár, který se proslavil knihami o citově zkrnělém detektivu Brattströmovi a dosáhl celosvětového úspěchu. Chystaný román byl již jejich desátý v pořadí, ovšem mezi zaměstnanci nakladatelství se šířily drby, že knihu má na svědomí spíše editorka Samira než rozhádané duo Falk. Bylo veřejným tajemstvím, že Hannele a Håkan spolu po sérii bouřlivých hádek téměř vůbec nemluví. Bianca měla na starosti marketing nové detektivky a už teď se toho úkolu dělila. Slyšela, co se dělo na jejich loňském knižním turné po

Evropě: dva týdny nočních můr, které vyvrcholily divokou nocí v Düsseldorfu, během níž měla Hannele hlasitý sex s poslíčkem přímo na balkoně hotelu a Biančin předchůdce musel za Håkana zaplatit kauci, aby ho dostal z vazby, kde skončil po rvačce v baru.

Když Bianca dostala nabídku pracovat v nakladatelství Levanders, skoro nemohla uvěřit, že je to pravda. Celý život byla náruživou čtenářkou a těžko si dokázala představit něco hezčího než pracovat se spisovateli a jejich knihami. Jenomže spisovatelé, jak brzy zjistila, byli lidé stejně úzkostliví a pohlacení sami sebou jako všichni ostatní. Vlastně možná ještě víc.

Bianca práci v Levanders získala po absolvování večerní školy prodeje a marketingu. Jeden z tamních učitelů ji vychválil před vedoucím oddělení komunikace v nakladatelství. Patrně ji popsal jako osobu s „přirozeným darem“, aspoň co Bianca později pochytila. Bianca byla v Levanders jediná bez vysokoškolského vzdělání a věděla, že její kolegové se dívají skrz prsty na způsob, jakým se na svoji pozici dostala. I proto pracovala od samého začátku dvakrát tvrději než kdokoli jiný – byla odhodlaná všem dokázat, že si své místo zaslouží.

Zazvonil jí telefon. Zpráva:

Potkame se v kuchynce? Touzim po tobe!!!

Bianca se podívala přes kancelář k finančnímu oddělení. Marko k ní vyslal ode dveří široký zářivý úsměv.

Rozpačitě se rozhlédla kolem sebe, jako kdyby její kolegové dokázali nějakým způsobem přečíst jeho zprávu. Kolikrát už ho prosila, aby byl v práci diskrétní?

Začalo to na podzimním festivalu. Marko byl v nakladatelství nový a přišel se představit. Bianca si pomyslela, že vypadá

jako Antonio Banderas, než se stal hollywoodskou hvězdou. Měl tmavé kudrnaté vlasy a sytě hnědé oči, díky čemuž se stal vděčnou předlohou pro romantické snění. Vypadal jako někdo, s kým by Bianca chtěla trávit volný čas. Ještě té noci s ním odešla domů. A teď byli tady, o šest měsíců později. To, co se jí tehdy zdálo svůdné, jí nyní připadalo dusivé. Jak se ukázalo, Marko toho měl s Antoniem Banderasem společného jen velmi málo.

Pokývl na ni, aby za ním přišla do kuchyňky. Bianca hledala v hlavě nějaké výmluvy, i když věděla, že je to zbytečné. Marko se nevzdá. Bude na ni naléhat tak dlouho, až se zvedne a přijde za ním, tak proč to neudělat hned? Aspoň to bude mít dřív za sebou.

Vedle kuchyňského dřezu stál plastový talíř a na něm ležely den staré skořicové bochánky. Na vzkazu vedle stálo velkými písmeny: **NECHTE SI CHUTNAT!**

„Už jsi je ochutnala?“ zeptal se Marko a popadl jeden bochánek. „Jsou vynikající.“

V kuchyňce kromě nich nikdo nebyl. Bianca sáhla po prázdném šálku a postavila ho na desku kávovaru. V přístroji hlasitě zahučelo. Marko si dal jednu ruku ležérně v bok a usmál se na ni. Stál tak blízko, že cítila na krku jeho dech. Odtáhla se.

„Tady ne,“ řekla.

„Proč ne?“

„Protože existují pravidla.“

„Nikoho nezajímají.“

„Mě zajímají.“

Přešla přes místnost, otevřela ledničku a nalila si do kávy trochu mléka. Tekutiny se spojily tichým šplouchnutím.

„Vážně, Bianco,“ povzdychl si Marko. „Už nemám chuť se schovávat.“

Rychle mu podala šálek kávy, než jí stačil znovu povědět, že ji miluje. Začal s tím nedávno, ale Bianca to nechtěla slyšet.

„To je pro mě?“ opáčil s potěšeným úsměvem. „Díky.“

Utrhl kousek skořicového bochánku, a než si ho vložil do úst, namočil ho do kávy.

„Je v nich mandlová pasta,“ zamumlal s plnou pusou. „La-hůdka.“

Když mluvil, padaly mu z úst drobky. Padaly do šálku s kávou, který držel v ruce.

„Musím se vrátit k práci,“ řekla Bianca.

Neodpověděl, ale bylo na něm vidět, že je z ní zklamaný. Opět.

„Promluvíme si později, ano?“ podívala se na něj.

„Slibuješ?“ zeptal se.

Rychle ho políbila na tvář.

„Slibuju.“

Bianca zamířila na toaletu pro invalidy, i když ji nepotřebovala použít. Cítla, jak jí po zádech stéká pot. Sundala si halenku, vytáhla ze zásobníku několik papírových ručníků a začala si otírat studenou vodou krk a hrudník. Cítla Markův deodorant. Proč si u něj doma vlastně nenechala svůj? Nebo zubní kartáček? Věděla ale, proč ne. Protože by to znamenalo připustit, že jde o víc než jen o přespání. Občasný sex. Znamenalo by to připustit, že mají vztah. Že by u něj mohla zůstat.

Zhluboka se nadechla a snažila se dát dohromady.

„Vzpamatuj se, Bianco.“

Rozhlédla se po koupelně.

„Toaletní papír, umyvadlo, miska na mýdlo,“ šeptala si pro sebe. „Toaletní papír, umyvadlo, miska na mýdlo.“

Toužila zavolat Mickemu.

Když Bianca a Micke vyrůstali, vybudovali si svůj vlastní vesmír. Jejich matka byla alkoholička, otec od nich odešel. Žili v domě, kde se nikdy neměnilo povlečení, lednice byla vždycky prázdná a z nějakého důvodu visela v okně obývacího pokoje po celý rok červená vánoční hvězda z obchodního řetězce Åhléns.

Ale měli jeden druhého.

A Micke byl výjimečný. Chlapec, který si uměl poradit se vším. Měl v sobě jakousi záři, ten typ záře, která ostatní přitahuje jako magnet. Už jako chlapec měl nezdolný smysl pro spravedlnost a zastával se každého, kdo to potřeboval. Stavěl se za všechny, kteří byli slabší než on sám. Když něco chtěl, byl v tom tak neúnavný, že se mnohokrát spálil. Kdyby tak zůstal na správné straně zákona, opakovala si často Bianca, když na něj vzpomínala. Pak by dokázal cokoli, čeho by si přál dosáhnout.

Jenomže Micke se vydal špatným směrem. Nedokázal uniknout dědictví svých rodičů.

Zakázané látky začal užívat už na střední škole. Nejdřív pivo a konopí. Později tramadol. Oxazepam. Kokain, pokud si to mohl dovolit. Amfetamin. Občas s tím sekl. Dokázal zůstat čistý měsíce, jednou dokonce celý rok. Ale pak do toho spadl znovu. Pokaždé. A bez ohledu na to, jak moc za něj Bianca bojovala, kolikrát mu spláchla drogy do záchodu nebo ho odvezla na detox a zaplatila mu pobyt v léčebně, jí nakonec nezbylo než stát a dívat se, jak Micke zas a znovu padá na dno.

Poslední noc před svým zmizením přespával u ní v bytě – občas to dělal, když měl pocit, že nemůže dál. Spal u ní na pohovce a snažil se postavit na nohy. Ten večer byl hodně rozrušený. Chtěl po Biance, aby s ním zůstala vzhůru, a stále

dokola mluvil o rybářských výpravách, které podnikali jako děti s dědou Jojem.

„Pamatuješ si, jak jsme chytili toho candáta v Jämafjärden? Vážil pět kilo. Ale nám ho bylo tak líto, že mu děda musel vytáhnout háček a hodit ho zpátky do vody. Pamatuješ si na to, Bee?“

Nakonec ho Bianca musela zastavit s tím, že potřebuje jít spát, protože vstává brzy ráno.

„Dobře, Bee, běž spát,“ přikývl. „Uvidíme se zítra.“

Kdyby tušila, že je to naposledy, co spolu mluví, pověděla by mu něco víc. Řekla by mu, že je jediný člověk na světě, kterému rozumí. A jediný, kdo rozumí jí.

A také by mu řekla, že ho miluje, navzdory všemu, co Micke udělal.

Ale neudělala to a druhý den ráno, když se Bianca probudila, Mickeho v bytě nenašla. Odešel, aniž by se rozloučil. A od té doby byl prostě – pryč.

Když se Bianca konečně dala dohromady, vyšla z toalety ven. U kopírky stála Moa a vytahovala papíry. Elegantní grafička byla v práci Biančina nejlepší přítelkyně. Vlastně spíš její jediná přítelkyně, vážně. A i když toho neměly mnoho společného – jak se dalo usoudit z nepřetržitého proudu kočičích memů a odkazů na podcasty, které Moa Biance posílala –, Bianca své kolegyni často záviděla. Moa totiž byla úplně normální a Bianca celý život toužila být normální.

„Potkala jsi ho?“ zeptala se Moa od kopírky.

„Koho?“ opáčila Bianca.

Moa kývla přes kancelář na opačnou stranu místnosti, kde se někteří kolegové shromáždili kolem vysokého muže. Řeč

jejich těl prozrazovala, že si zachovávají uctivý odstup. Na jejich rovných zádech a unisono přikyvujících hlavách bylo cosi poslušného, servilního.

„Nový šéf,“ vysvětlila Moa. „Dneska začíná.“

Joel Lindfors se právě vrátil domů z Anglie, kde pracoval na pozici středního manažera ve společnosti Little, Brown and Company, aby se stal novým generálním ředitelem nakladatelství Levanders. Všichni zaměstnanci si ho vygooglili už před jeho příjezdem a celé týdny přetřásali jeho blížící se nástup.

„Vypadá docela dobře,“ poznamenala Moa.

Když se Bianca vracela ke svému stolu, spěšným krokem procházela kolem skupinky shromážděné kolem nového šéfa. Nechtěla se u ní zastavovat. Přála si jen dostat se do svého boxu, zapnout počítač a ponořit se do nového textu rozhádaného detektivního dua. Jenomže když mījela skupinku, její kolegové se najednou rozestoupili jako v nějaké nacvičené choreografii. A ji před pohledem Joela Lindforse v tu chvíli neskrývalo vůbec nic.

Usmál se na ni a natáhl ruku.

„Ty musíš být Bianca,“ pozdravil ji neformálně, jako kdyby se znali dlouho. „Já se jmenuju Joel.“

Bianca se zastavila a poslušně uchopila velkou ruku nového šéfa. Vzhlédla a setkala se s jeho očima.

A na vteřinu měla pocit, že se Joel Lindfors dívá přímo do jejího nitra. Jako kdyby jí v hrudi zela puklina a on mohl vidět všechno, co ji utvářelo. Všechny její touhy i její rány.

On se tomu nevyhýbal. Naopak, neuhnul pohledem, který byl pevný, nebojácný, a díval se do ní dál.

Pustila jeho ruku a ořesená z toho zážitku se vrátila ke stolu a posadila se.

Později nebude schopna říct, jestli právě tohle byl ten okamžik, kdy se do něj zamilovala. Ale už v tu chvíli nějakým způsobem věděla, že setkání s Joelem Lindforsem všechno změní. Jako kdyby se náhle rozsvítilo světlo, zaplnilo puklinu v její hrudi a ozářilo všechno kolem ní.

A tím začala nová kapitola jejího života.

LENA

Ve vzduchu musí být tak krásně...

To říkávala toužebně Sasha, když byla ještě malá a myslela si, že stačí mávnout správně rukama a člověk se rozletí stejně jako pták, volný, svobodný a beze strachu, že spadne na tvrdou zem. Stačí mávnout rukama. V jejím podání se to zdálo tak jednoduché, že tomu Lena téměř věřila. Sashina slova jí přišla na mysl, když seděla v letadle, na cestě k novému životu. Ve vzduchu vysoko nad stromy se cítila volná a nezatížená minulostí a odmítala si ji dokonce i jen připomínat. Nechtěla myslet na to, co se stalo. Na přátele, kteří přestali volat. Na smutek, který na ni usedl jako těžká mokrá deka a bránil jí v nadechnutí. Všechno tohle nechala za sebou, ve Švédsku, kde na chodnících stále ještě ležel v tvrdých šedých závějích sníh.

Kromě oblečení si s sebou vzala jenom své fotoalbum. Na jedné stránce byl zahnědlý snímek, vybledlá fotografie pořízená před mnoha lety v létě. Lena a Claes a Sasha, dávno před tím, než se to všechno rozpadlo. Tehdy byli ještě šťastní. Ta radost, čirá radost na jejich tvářích. Oslňující úsměvy. Lena se na fotografii dívala a snažila se vzpomenout si, jaké to bylo, když zažívali takové štěstí. Zkoušela si vyvolat hřejivý dotek

slunce na tvářích a uklidňující pocit dítěte v náručí. Prstýnky vlasů, které ji lechtaly na bradě, vůni teplé dětské kůže. Ale nefungovalo to. Nešlo to. Ty pocity byly pryč.

Uličkou mezi sedadly k ní mířila letuška s nápojovým vozíkem.

Je krásná, pomyslela si Lena.

Měla lesklé vlasy, výrazné linky na očích a silnou vrstvu mejkapu, jako kdyby se chystala do nočního klubu, přestože bylo sotva poledne. Lena, která se líčila pouze decentně a nenápadně, pokud vůbec, mohla jen závidět ženám, které měly odvalu třípytit se jako drahokam na slunci, všechno kolem sebe rozzářit a zabrat si veškerou pozornost jen pro sebe. Tohle Lena nikdy nedokázala. Její styl se dal popsat jedním slovem – všední.

„Kávu?“ zeptala se letuška.

„Ano, děkuji.“

Letuška vytáhla ze sloupečku papírový kelímek a nalila do něj kávu. Dlouhé nehty měla nalakované třešňově červenou barvou a ozdobené drobnými perličkami. Podala Leně kávu a pokračovala s vozíkem k další řadě sedadel.

Už to bylo třiatřicet let, kdy byla Lena naposledy na Mallorce. Tehdy jí bylo dvaadvacet a cestovala charterovým letadlem se svým nejlepším kamarádem Lottenem. Nazpátek se po dvou týdnech Lotten vracel sám, protože Lena se do ostrova zamilovala a rozhodla se pobyt si prodloužit. Nakonec zůstala celý rok. Přerušila studium ve Švédsku a začala pracovat v jedné nově otevřené restauraci v Magalufu. Naučila se trochu španělsky a bydlela v domku s mátově zelenou fasádou s partou několika dalších Skandinávců, sezonních pracovníků. Zůstala by v zeleném domě déle, kdyby jí otec nepohrozil, že jestli se okamžitě nevrátí do Švédska, přijede si pro ni dolů

na jih a vlastnoručně ji odtáhne zpátky. Rok prázdnin je víc než dost, aby si odpočinula od školy, zdůraznil. A tak se Lena vrátila domů a pokračovala ve studiu na pedagogické škole, po jejímž absolvování se měla stát učitelkou. Myslela si, že po skončení školy se na ostrov vrátí, jenomže pak potkala Claese, mladíka se světlou pletí, která se tak snadno spálila na ostrém slunci, a koupili si dřevěný domek v Bollnäs.

Nikdy už se však necítila tak lehkověžně jako během těch dvanácti měsíců u Středozemního moře. Na ostrově, kde večírky nikdy nekončily a život se před ní táhl donekonečna, stejně jako třpytící se pláž v Cala Mondragó.

O dvě hodiny později stála Lena u výdeje zavazadel v příletové hale na letišti Palma, spolu se stovkami dalších cestujících natěsnaných u dopravních pásů, aby mohli co nejrychleji popadnout své kufry a začít vytouženou dovolenou.

Během čekání ucítila bolestné píchnutí v zádech, stejně jako vždy, když byla ve stresu. Pozorovala turisty, kteří vypadali nedočkavě a natěšeně, připravení užívat si jižního slunce a společnosti, a v hlavě se jí honily nervózní otázky. Co tady vlastně dělá? Proč sem přijela? Co od toho vůbec očekává? Jak si mohla myslet, že sem patří? Ona, která už nepatřila vůbec nikam? Žena bez rtěnky je neviditelná. Matka bez dítěte není skutečná matka. A člověk bez domova je jenom duch. Nebyla ničím, nebyla nikdo, cítila se pouze jako plyn, který vyplňuje prázdný prostor, a mezi dychtivými turisty u pásu se jí začínala zmocňovat panika.

Ale jakmile se jí konečně podařilo posbírat svá zavazadla, nasedla do taxíku a vyjela z letiště, panika ustoupila a Lena si připadala klidnější. Teplý vzduch proudící otevřenými okénky ji přijal do měkkého, příjemného objetí, a když se podívala

ven, uviděla listy palem pohupující se ve středomořském vánku.

Bylo to správné rozhodnutí.

Taxík uháněl po dálnici do města. Řidič s loktem vystrčeným z okna si pobrukoval melodii, která se linula z reproduktorů rádia. Lena tu píseň poznala. Zpíval ji George Michael a jmenovala se *Faith*. Když byla Lena na Mallorce naposledy, byl to obrovský hit. Vzpomínala si, že ji hráli v každém baru a nočním klubu, pořád dokola. Přemýšlela, jestli ji od té doby vůbec slyšela. Možná ji tady na ostrově nikdy nepřestali hrát, napadlo ji, jako kdyby se tu nějakým způsobem zastavil čas.

Hotel, kde měla rezervovaný pokoj, měl výhled na přístav, ale do jeho areálu se vstupovalo ze zadní šedivé uličky. Řidič vjel na mramorové nádvoří s velkou fontánou a portýry v livrejích u vchodových dveří a zastavil. Jeden z portýrů přispěchal k taxíku a otevřel Leně dveře.

„Vítejte, *señora*.“

Lena zdvořile poděkovala, ale přes mužovu úslušnost – anebo spíše kvůli ní – se cítila trochu hloupě. Takhle formálně se s hosty v jejím penzionu zacházet nebude. U ní bude panovat přátelská a domácká atmosféra. Měla v plánu vybudovat malý hotel, kde se každý bude cítit dobře. Kde všechny úsměvy budou upřímné, nestrojené, a kde bude pořád svítit slunce.

Portýr ji doprovodil do haly hotelu a ukázal k recepčnímu pultu. Jeho kolega vzal zatím z kufru Lenina zavazadla. Vítejte v Palmě.

Muchas gracias.

Hotelový pokoj byl velký, až moc velký jen pro jednoho člověka. Neměla však v plánu zůstat déle než několik nocí. Když

položila kabelku na postel, všimla si na prádelníku malé bonboniéry. Vedle ní ležel ručně psaný vzkaz.

vítejte na Mallorce. ve tři hodiny vás vyzvednu před hotelem a pojedeme se podívat na nemovitost. Annika, realitní agentka.

U vzkazu nechala Annika smlouvu a kopie dalších dokumentů. Lena již zaplatila zálohu, zbytek transakce měl proběhnout zítra. Už zbýval jen její podpis a pak bude nemovitost i s pozemkem její. Rozhodla se pro koupi, aniž by dům viděla. V dnešní době to bylo tak snadné. Mohli jste si koupit pozemek třeba na druhém konci světa, kde jste nikdy předtím nebyli. Lena si vzpomněla na slova své sestry, že prý je příliš naivní a důvěřivá. Malin tvrdila, že půjde pravděpodobně o podvod. Žádný dům nejspíš neexistuje, dodala. Někdo se tě snaží podfouknout.

Lena a Claes si rozdělili peníze z prodeje domu a chaty, majetku, který kdysi sdíleli. Dostali za ně víc, než v co se vůbec odvažovala doufat. Claes si za svůj podíl koupil byt na ostrově Kungsholmen v centru Stockholmu. A Lena si pořídila Casa Feliz tady na Mallorce. Náhodou zahlédla na internetu reklamě se zněním: Malý penzion na Mallorce s velkým potenciálem. Casa Feliz – dům štěstí. Jméno penzionu jí po rozvodu a několika letech prožitých v temnotě připadalo jako znamení. Ještě týž den kontaktovala realitní kancelář, která měla prodej na starosti.

Teď si vzala z bonboniéry jeden kousek čokolády a podívala se na hodinky. Do příchodu Anniky zbývaly dvě hodiny. To je tak akorát na vykoupání se v bazénu, pomyslela si, otevřela kufr a oblékla si nové plavky. Měla ohromnou radost, když je objevila v obchodě. Byly červené, s bílými puntíky a přes

břicho měly elegantní záhyby. Cítila se v nich jako nový druh člověka. Odvážnější druh. Takový, který neuhýbal pohledem a šel za svými sny.

Ve tři hodiny Lena sešla do haly. Nohy měla po sklence cavy – místního sektu – a plavání na slunci trochu malátné. Okamžitě jí došlo, že ta blondýnka u vchodových dveří s mobilním telefonem u ucha musí být Annika Björková. Měla stejně upravené obočí a byla oblečená ve stejném stylu jako Lenina realitní agentka doma ve Švédsku, jako kdyby existoval nějaký speciální obchod s oblečením, v němž nakupovali pracovníci realitek z celého světa.

Když si Annika všimla Leny, rozzářila se a ukončila telefonní hovor.

„Leno,“ řekla přátelsky a natáhla před sebe ruku. I v tomhle horku, jaké venku panovalo, měla studenou a suchou dlaň, jako kdyby se vůbec nepotila. Lena se oproti tomu cítila ulepená, a to zatím sešla jenom z pokoje dolů do haly.

„Jsem ráda, že se konečně setkáváme,“ dodala Annika. „Myslím osobně. Musíte být zvědavá. Určitě chcete hned vyrazit, nemám pravdu?“

„Ano, nemůžu se dočkat,“ usmála se Lena.

Vyšly ven. Lena následovala Anniku k červenému sportovnímu autu, které bylo zaparkované pár ulic od hotelu. Annika podržela Leně dveře na straně spolujezdce, zabouchla je a sama se posadila za volant.

Celou cestu až do Costitxu nezavřela Annika pusou. Mluvila o tom, jak dlouho už žije na Mallorce (tři roky), jak moc ostrov miluje (strašně moc), o tom, že se trh přehřívá, ale ještě nedosáhl vrcholu (skvělý čas na nákup nemovitosti), vyprávěla o svém příteli, který zůstal ve Švédsku (začali se odcizovat

a rozcházejí se), a že tady žije tolik Švédů, že se člověk vůbec nemusí učit španělsky (Lena musí rozhodně navštívit Santu Catalinu, což bylo zřejmě něco jako Södermalm¹ v Palmě). Lena celou cestu poslouchala a přikyvovala. Když ale spatřila ukazatel mířící k silnici do Inky, srdce se jí rozbušilo rychleji.

Annika sjela z dálnice a zamířila do městečka. Projela kolem náměstí, jehož fotografie si Lena prohlížela online, a pokračovala do vnitrozemí. Polní cesty lemovaly dlouhé kamenné zdi a až na tu a tam nějakou mandloň, palmy a kaktusy zde byla krajina holá, skoro pustá.

Po asi dvaceti minutách jízdy po hrbolatých šterkových cestách zastavila Annika před železnou bránou se zdobenou cedulí, na níž se skvěl název Lenina nového domova: Casa Feliz. Annika vyskočila z vozu a otevřela bránu. Když ji Lena se zatajeným dechem pozorovala ze svého místa, uvědomila si, jak po tomhle okamžiku toužila. Myšlenky na penzion Casa Feliz byly to jediné, co ji v posledních měsících ve Stockholmu drželo nad vodou.

Vjely branou dovnitř a zaparkovaly. Lena si musela přikrýt ústa rukama, aby nepropukla v pláč nebo možná smích, sama netušila, jaké pocity s ní právě lomcují. Zadívala se na starý kamenný dům, který se tyčil před nimi. Zelené okenní parapety visely nakřivo a střešní tašky byly rozbité. Jí se ale dům okamžitě zalíbil.

Annika položila Leně ruku na rameno.

„Vítejte doma,“ pronesla vážným hlasem a otevřela dveře vozu.

Lena tiše polkla.

¹ Čtvrť na ostrově uprostřed Stockholmu. Tzv. „dobrá adresa“ s luxusními a drahými byty. Poznámka redaktora.

„Stavební firma už je tady,“ vysvětlovala Annika. „Včera jsem se tu na ně byla podívat. Pracují vzadu. Pojdte, představím vás.“

Lena právě vystupovala z auta, když se před nimi objevil vysoký dělník. Dýchal ztěžka a byl zalitý potem.

„*Señorita Björková!* Prosím!“

Muž spustil vodopád slov v rychlé španělštině. Mluvil rozrušeně, a i když se Annika snažila jeho monolog vydržet, očividně mu nerozuměla a Lena dokázala zachytit jenom pár slov.

„Mluvte anglicky, prosím,“ požádala ho realitní agentka. „Nerozumím vám.“

„Stalo se něco?“ pokusila se Lena vydolovat z paměti několik španělských slov.

Muž se k ní otočil s hrůzou v očích. „Ano, ano!“ vyhrkl a naznačil, aby ho obě dámy následovaly.

Annika s Lenou vykročily za ním, směrem ke čtyřem dalším mužům, kteří se shromáždili kolem čerstvě vykopané jámy a zírali dolů. Opodál stál bagr bez řidiče. Na místě bylo naprosté ticho, jako kdyby někdo stiskl tlačítko a umlčel celý svět.

Lena přešla k jámě a zadívala se do ní.

A tam, v bahně na jejím dně, spatřila zbytky lidského těla.

SHANE

Telefon zazvonil uprostřed noci. Telefonát uprostřed noci nikdy nevěstil nic dobrého.

„Musíš přijet domů, chlapče! Hned!“

„Pane Sheerane?“ zeptal se Shane ospale.

Sáhl po malé lampě na nočním stolku a oči mu na okamžik oslepilo náhlé světlo. Allie ve spánku cosi zamumlala a otočila se k němu zády.

Volal Connor Sheeran, soused jeho otce. Starcův hlas se třásl.

„Právě tady byla sanitka, probudily nás sirény. Donal si ji zavolal sám.“

„Co se stalo?“ vyhrkl Shane, teď už plně vzhůru.

„Podle záchranářů srdce,“ odpověděl pan Sheeran. *„Řekli mi, abych ti zavolal.“*

Shane odhodil příkrývku a spěchal ke svému stolu. Netrpělivými prsty otevřel notebook a s telefonem stále u ucha otevřel webové stránky letecké společnosti. Prímý let z Gatwicku do Sliga startoval pět minut před tři čtvrtě na devět.

„O půl jedenácté budu v nemocnici,“ oznámil do sluchátka.

„Dobře,“ odvětil mu starý muž.

„Pane Sheerane, mohl bych vás požádat o laskavost? Mohl byste jet do nemocnice? Aby tam s tátou někdo byl, dokud nedorazím.“

„Samožřejmě. Už jsem na cestě.“

Shane přešel ke skříni, vyndal z ní tašku a začal si balit věci. Allie se probudila a posadila se na posteli.

„Shane?“ zamumlala.

„Musím domů do Irska. Tátu odvezli do nemocnice.“

„Proboha, to snad ne,“ vydechla. „Je to vážné? Mám letět s tebou?“

Věděl, že to byl jen reflex. Zeptala se ho automaticky, ale ve skutečnosti to nemyslela vážně. Věděl, že by s ním neletěla, kdyby ji o to doopravdy požádal. Příliš se od sebe vzdálili.

„Ne, to je dobrý,“ zavrtěl hlavou. „Zůstaň doma.“

Dobalil se a šel k posteli, aby ji políbil. Také reflex. Allie se odtáhla.

„Doufám, že bude Donal v pořádku. Ozvi se, až budeš vědět něco víc,“ dodala s očima upřenýma na podlahu.

O čtyři hodiny později zastavil taxík před velkou šedou hromadou betonu, která tvořila univerzitní nemocnici ve Sligu. Z nebe padal déšť. V téhle budově se před čtyřmi desetiletími, během jednoho stejně deštivého odpoledne, narodil Shane. Tady mu také jedno léto mezi třetí a čtvrtou třídou operovali slepé střevo. A právě v téhle budově mu sešili čelo jedenácti stehy poté, co ho Niall Shanley zranil během ragbyového zápasu v parku Doorly.

A teď tu ležel jeho otec.

Shane zůstal chvíli sedět v autě a díval se na budovu. Báł se jít dovnitř, měl strach z toho, co by ho tam mohlo potkat.

Taxikář se k němu otočil.

„Jste v pořádku, příteli?“

Shane nepřítomně přikývl.

„Protože v tom případě bych potřeboval odjet. Mám zákaz-
níka v Ballymote. V tuhle dobu bude na silnicích hustý pro-
voz,“ dodal.

„Samozřejmě, promiňte.“

Shane řidiči zaplatil, vzal si kufr a vešel vstupními dveřmi
do nemocnice.

Donal Devaney ležel na oddělení 44, v pokoji číslo 38. Po-
stel stála uprostřed místnosti a na ní spočíval Shaneův otec,
pod sedativy, připojený k respirátoru a se spoustou hadiček
na těle. Shane při pohledu na něj zalapal po dechu, nemohl si
pomoci. Jindy tak velký a silný muž vypadal křehce jako malé
dítě.

Vedle Donalovy postele podřimoval s ústy dokořán Con-
nor Sheeran. Když Shane vešel do místnosti, probudil se, pár-
krát zamrkal a nasadil si brýle.

„Pane Sheerane,“ pozdravil ho Shane.

„Shaney, chlapče,“ zamumlal starší muž a lítostivě se na něj
podíval.

„Jak mu je?“

„Nejsem si jistý, ale doktor určitě brzy přijde a poví ti to.“

„Díky, že jste mu dělal společnost,“ řekl Shane. „Už vás
můžu vystřídat.“

Connor Sheeran se roztřeseně zvedl a narovnal si tupé, kte-
ré se mu posunulo trochu na stranu. Shane mu byl vděčný, že
neotálí. Chtěl teď být s otcem sám.

„Zavolej, jestli budeš potřebovat s něčím pomoci, chlapče.
S čímkoli. Okamžitě přijedu.“

Pan Sheeran poplácal Shanea lehce po zádech a odšoural
se z místnosti.

Shane se posadil na židli vedle Donalovy postele a uchopil
otcovu ruku do své. Přemýšlel, kdy ho naposledy takhle držel.

Muselo to být před lety. Snubní prsten, který otec stále nosil, i když byl desetiletí vdovec, mu na prsteníčku volně visel. A palce měl křivější, než si Shane pamatoval. On ale otcovy ruce vždycky miloval. Uklidňující, silné, pevné ruce. On sám měl ruce mnohem jemnější a delší, štíhlejší. Klavírní prsty, říkával vždycky Donal. Až na to, že Shane neměl žádný hudební talent.

Shane se rozhlédl po malé místnosti. Byla strohá a účelná, jedinou ozdobou v ní byl obraz visící nad čelem postele. Osamělý tulipán na louce bez jakýchkoli dalších květů. Shane uvažoval o zvláštním umístění obrazu. Na tomhle místě ho pacient nemohl vidět. Koho asi napadlo ho pověsit zrovna tam?

Ozvalo se zaklepání na dveře a dovnitř vešel muž v lékařském plášti.

„Jste syn pana Devaneyho?“

„Ano, jsem,“ odpověděl Shane a vstal ze židle. „Shane Devaney.“

„Babak Fazaeli. Kardiolog.“

Doktor rozpačitě potřásl Shaneovi rukou. Byl mladý, mladší než ostatní lékaři, se kterými se Shane setkal, ale pak si uvědomil, že je to on, kdo zestárl. Přemýšlel, kdy se to vlastně stalo. Kdy se stal starším než všichni doktoři, na jaké si pamatoval.

„Váš otec měl zástavu srdce,“ vysvětloval doktor Fazaeli. „V sanitce cestou sem mu museli provést dvakrát defibrilaci. Potřebovali jsme zajistit jeho dýchání, proto ten respirátor. Dáváme mu sedativa. Necháme ho na nich, dokud nebude jeho stav stabilnější.“

„Jak vážné to je?“ zeptal se Shane a slyšel, jak upadl do svého irského dialektu, což se mu stávalo vždycky, když byl nervózní.

„Je to vážné, ale ne nutně život ohrožující. Cévy vašeho otce byly zúžené, proto jsme mu zavedli stent. To způsobilo krvácení, které by mohlo vést k selhání orgánů, zejména ledvin.“

„Ano...?“

„Za několik dní budeme muset provést další operaci,“ pokračoval doktor. „Váš otec bude potřebovat novou chlopeň. Mezitím budeme hledat možné dárce ledviny. Pro případ, že by to bylo nutné.“

„Myslíte pro případ, že by potřeboval novou ledvinu?“ ujišťoval se Shane.

Doktor přikývl.

„Dárcem můžu být já,“ řekl Shane rychle. „Je to můj otec, což by mohlo zjednodušit proces, ne?“

„To je od vás velkorysé, ale není to rozhodnutí, které by měl člověk udělat bez rozmyslu.“

Shane se podíval doktorovi přímo do očí. „Chci mu pomoci,“ zdůraznil. „Udělám cokoli.“

Donal nesmí zemřít.

Doktor pochopil, že se Shane nehodlá vzdát.

„Dobře, jak si přejete. Pošlu sem sestru, aby udělala předběžné testy. Z nich zjistíme, jestli byste byl případně vhodným dárce. Doufám ovšem, že to nebude nutné.“

„Díky,“ řekl Shane a cítil, jak mu ramena poklesla o několik centimetrů.

O minutu později vešla do pokoje zdravotní sestra s vozíkem plným injekčních stříkaček a jehel. Bez jediného slova si navlékla rukavice, utáhla Shaneovi kolem paže škrtidlo, zapíchla mu jehlu do žíly a vytáhla mu z ní dvě stříkačky krve. Poté odešla z místnosti.

V posledních letech navštěvoval Shane otce stále méně často. Knihkupectví, Allie, život v Londýně. Vždycky se vynořily nějaké překážky, které mu zabraňovaly v příjezdu do Irska. Věděl, že Donalovi se po něm stýská, a o to víc oceňoval, že ho jeho otec nikdy nenutil, aby se kvůli řídkým návštěvám cítil provinile. V neděli večer, když se Donal vrátil domů z hospody, si oba muži obvykle volali. Bavili se o fotbalových zápasech z uplynulého týdne, nejnovějších událostech v politice a probírali drby, které kolovaly Sligem. Shane si kdysi myslel, že otcí volá hlavně proto, aby ho učinil šťastným, aby se otec cítil méně sám. Pak si uvědomil, že jejich hovory jsou důležité pro oba.

Následující hodiny seděl Shane tiše vedle otcovy postele. Sestry a pomocní nemocniční zřízenci přicházeli a odcházeli. Kontrolovali Donalovy životní funkce. Vyměňovali mu infúze. V rytmu monotónního pípání přístroje EKG mu kontrolovali pulz.

Jedna ze sester byla asi šedesátiletá žena. Zdálo se, že chodí po okrajích místnosti a svoji práci vykonává tiše a rychle, jako by nechtěla rušit. Ale pak se otočila a Shane si všiml, že má obličej na levé straně těžce popálený a pokrytý hustými zkroutenými jizvami, kvůli nimž polovina její tváře připomíná červa. Měla šedé oči a stříbřitě bílé vlasy.

Shanea napadlo, že kdysi musela být velmi hezká. Uvažoval o tom, co se jí asi stalo. V jednu chvíli ho přepadl náhlý impulz natáhnout ruku a dotknout se těch zkrabacených jizev. Viděla, že ji pozoruje, a Shane zahanbeně sklopil zrak.

„Promiňte,“ omluvil se.

„To je v pořádku,“ odpověděla. „Jsem zvyklá, že se lidé dívají.“

Ozvalo se zaklepání na dveře a do pokoje vešel nový lékař. Tentokrát žena, také mladá. Ve rtu měla piercing a Shane se nedokázal ubránit otázce, jestli je to hygienické.

„Pan Devaney?“

„Ano?“ opáčil Shane.

„Přišla jsem kvůli vašim krevním testům. Prohlédla jsem si je a bohužel vás musím informovat, že nemůžete být dárce, pokud tedy bude operace nutná. Vy a pacient nemáte stejný typ HLA.“

Shane se na ni překvapeně podíval.

„Co tím myslíte? Bral jsem jako samozřejmost, že když je Donal můj rodič, bude shoda automatická.“

„Pokud jde o biologického rodiče, pak je šance na shodu vysoká, to je pravda.“

„Přesně tak,“ přikývl Shane. „A Donal je můj biologický otec.“

Doktorka se na něj podívala. Zpracovávala, co jí právě řekl. Potom se jí na krku objevily dvě malé červené skvrny. Sklopila zrak dolů ke svým rukám.

A v tu chvíli, kdy s ním přerušila oční kontakt, Shane pochopil, co mu právě sdělila.

Později přemýšlel o těch zvláštních okamžicích, které dokážou všechno změnit. Ne nutně prostřednictvím slov nebo činů, ale jen jedním jediným odvráceným pohledem.

Nechal tu informaci proniknout do sebe, dovnitř. Doktorka čekala.

„Jste si jistá?“ zeptal se o chvíli později.

„Ano,“ odpověděla žena. „Vaše DNA je úplně jiná.“

Měl pocit, jako by ho její slova obklopila a pevně sevřela. Chystala se ho udusit jako plastový sáček přetažený přes hlavu.

„Naštěstí máme ještě další dárce,“ dodala. „Pokud bude operace nutná.“

Doktorka vrhla omluvný pohled na dveře.

„Je mi líto, ale budu muset jít k dalším pacientům. Mám hodně práce.“

Odešla z pokoje, krk stále červený.

Sestra, oběť popálenin, si odkašlala vedle Donalovy postele a rychle se snažila dokončit svou práci. Bylo zjevné, že chce nechat Shanea samotného, pouze s tím, co se právě dozvěděl.

Cestou ke dveřím se na chvíli zastavila a věnovala mu plachý pohled.

„Jste v pořádku?“ zeptala se.

Shane přikývl.

„Nechcete přinést šálek čaje nebo něco jiného?“

„Ne, ale děkuji vám.“

A tak ho sestra nechala samotného s mužem, o kterém si vždycky myslel, že je jeho otec.

BIANCA

Byl pátek, ručičky na hodinách se blížily k páté odpoledne a kanceláře nakladatelství už byly téměř prázdné. Bianca ještě seděla u počítače, slíbila, že před víkendem připraví marketingový plán uvedení nové volnočasové edice s pracovním názvem „příjemné čtení“. K jejímu stolu přišel Marko a začal jí masírovat ramena.

„Jsi napjatá,“ zamumlal.

„Jo, nejspíš jsem,“ odpověděla Bianca, aniž by vzhledla od obrazovky počítače. „Dlouhý den.“

„Sandra má narozeniny,“ poznamenal Marko. „Všichni jdou na skleničku.“

„Slyšela jsem,“ řekla Bianca a zadala datum tiskové zprávy do sdíleného kalendáře v Excelu.

„Přijdeš?“

Kývla směrem k počítači.

„Musím to dodělat.“

„Tak se uvidíme zítra?“

„Ještě nevím,“ pokrčila rameny. „Tenhle víkend je toho opravdu hodně.“

Marko samozřejmě pochopil, že je to lež. Bianca neměla na víkend žádné plány. Hodlala ho strávit, stejně jako většinu předchozích, čtením, cvičením a nedělní večeří s matkou

v pizzerii. Ale naučil se na ni netlačit. Místo toho jí naposledy stiskl napjatá ramena a rozloučil se: „Nepracuj moc dlouho, jo?“

Bianca ho sledovala, jak kráčí k výtahu. Věděla, že jí později v noci napíše a zeptá se, jestli může přijít k ní domů. A ona ho pustí dovnitř. Protože i když k Markovi nechovala žádné něžné city a ani je v sobě nedokázala probudit, pořád měl teplé tělo, ke kterému se dalo přivinout. A ona už byla pořádně unavená z usínání v prázdné posteli.

O dvě hodiny později už byla Bianca v otevřené kanceláři úplně sama. Nevadilo jí to. Naopak. Líbilo se jí to. Byla zvyklá zůstat v nakladatelství sama. Měla ráda ten klid, který nastal, když všichni odešli domů, aby se věnovali svým životům. Tentokrát však měla nečekanou společnost, jak si uvědomila, když si všimla, že v kanceláři na konci chodby se svítí. Nový šéf Joel Lindfors se v práci také zdržel. Přemýšlela, jestli má prostě moc práce, nebo jestli stejně jako ona také nikam nechvátá.

Přes skleněné okno viděla jeho siluetu, sedící u stolu a s očima upřenýma na monitor počítače. Byl tak vysoký, že se k němu musel naklánět. Od jejich prvního setkání spolu neprohodili víc než pár slov, ale za půl hodiny stál najednou vedle jejího stolu, s kabátem přehozeným přes předloktí.

„Omlouvám se,“ řekl.

Vzhlédla k němu s tázavým pohledem v očích.

„Kvůli tomu plánu ohledně uvedení nové edice,“ vysvětloval. „Nechtěl jsem, abys u toho seděla celý večer.“

„To je dobrý,“ řekla Bianca. „Už jsem s tím hotová. Právě jsem se chystala domů.“

Zavřela notebook a společně vyšli na chodbu. Když čekali bok po boku na výtah, mlčeli.

Bianca věděla, že lidé se často děsí přestávek, které v konverzaci nastávají. Cítili se v nich trapně a nejistě, a proto se je snažili vyplnit mluvením, jen aby to nepříjemné ticho přehlušili. Bianca byla ale přesvědčená, že ticho je výmluvnější než slova. Pokud nebylo co říct, ani se o to nesnažila. Mlčela. Když se teď podívala postranním pohledem na Joela, zdálo se, že ani jemu ticho nevadí. Nepřipadal jí nejistý, natož v rozpacích.

Výtah konečně přijel, dveře se otevřely a oni vešli do kabiny. V těsném prostoru jim nezbylo než stát blízko sebe, takže Bianca nemohla uniknout jeho vůni. Vyvolalo to v ní vzpomínky na školu a na hodiny práce se dřevem. Vlastně to byl její jediný oblíbený předmět, a to díky učiteli Tageovi, který byl laskavý a milý a nikdy se neptal, proč Bianca tak často chybí nebo proč má rozcuchané vlasy.

Joel Lindfors voněl olejem na dřevo a čerstvě ohoblovanou borovicí.

Voněl bezpečím.

Sjela pohledem dolů k jeho notebooku, který držel pod paží. Byl celý polepený dětskými samolepkami: duhou a koťátky, delfíny a jednorožci, červenými třešněmi.

Joel si všiml, že samolepky zkoumá očima.

„Mám dvojčata,“ vysvětlil. „Dvě dívky. Na všechno lepší nálepky. Nedají se zastavit.“

Bianca se usmála.

„Vždycky jsem chtěla dvojče,“ poznamenala. „Někoho, kdo bude vypadat jako já, kdo se bude chovat jako já, ale bude to někdo úplně jiný.“

„Máš děti?“ zeptal se.

„Ne.“

„Jsi svobodná?“

Jeho neomalená otázka ji překvapila. Lidé v jejich branži měli tendenci věci spíše zaobalovat.

„Nevím, nejsem si úplně jistá,“ odpověděla nakonec po delší pauze.

„Chápu,“ řekl Joel. „Někdy není snadné to poznat.“

Když vyšli z budovy na ulici, pršelo. Déšť, který celý den visel nad městem, se konečně rozhodl spustit se dolů a dal do toho veškerou sílu, jako kdyby už neměl čas na další váhání. Proud vody se rozstříkávaly o asfalt a po ulici se valil malý potok.

Joel kývl směrem k tmavě modrému volvu, zaparkovanému v ulici o kus dál.

„Kde bydlíš? Svezu tě, jestli chceš.“

Auto uhánělo vysokou rychlostí. Ulice Stockholmu byly v prudkém lijáku skoro prázdné. Bianca si přitáhla bundu pevněji k tělu. Když Joel zahrnul do tunelu Klara, stěrače kmitající po čelním okně sem a tam zapískaly. Sledovala jeho ruku, která se pohybovala mezi volantem a řadicí pákou. *Má krásné ruce*, pomyslela si.

Chvíli si povídali jako dva staří známí a Bianca se zeptala, jaké to pro něj bylo, přestěhovat se po tolika letech života v Anglii zpátky do Švédska.

„Máš pocit, že ses vrátil domů?“ zajímala se. „Nebo že jsi domov opustil a přijel jsi do cizí země?“

Zdálo se, že Joel o její otázce přemýšlí, jako kdyby nechtěl odpovědět, dokud si nebude svými pocity jistý.

„Vlastně nevím,“ přiznal nakonec. „Pocházím ze Skellefteå, takže Stockholm je pro mě v každém případě nový, ačkoli Švédsko je mojí rodnou zemí. Ale nebudu lhát. Moje srdce bije pro Londýn.“

Dodal, že byl vždycky anglofil a že ho na britské ostrovy přivedl zájem o britskou kulturu. Mluvil o studiích na Queen Mary University, ale rok prý strávil také na Trinity College v Dublinu, kde psal diplomovou práci o irské spisovatelce Iris Murdochové.

„Byla jsi někdy v Irsku?“ zeptal se Bianky.

Bianca odpověděla, že nikdy.

„Na té zemi je něco magického,“ vykládal se zápallem v hlase. „Jenom těch slavných jmen, které z toho malého ostrova vzešly. Joyce, Yeats, Behan. Nebo současní tvůrci jako Emma Donoghueová a Colm Tóibín. Eimear McBrideová. V irské vodě musí být něco zvláštního.“

„Nebo Bram Stoker,“ řekla Bianca. „Nebyl z Dublinu?“

„To je ten chlápek, kterej napsal Drákulu?“ opáčil Joel uvolněně. „Netušil jsem, že je to Ir.“

„Drákula byla v dětství moje oblíbená kniha,“ poznamenala Bianca. „V hlavní postavě jsem se poznávala.“

Joel na ni vrhl překvapený pohled.

„Poznávala ses v hraběti Drákulovi...?“

„Ano. Tedy hlavně v jeho osamělosti. Jako dítě jsem neměla moc přátel.“

Proč mu takové věci svěruje? *Drž hubu, Bianco. Bude si o tobě myslet, že jsi divná.*

Změnila téma.

„Co tě vlastně vedlo k rozhodnutí přestěhovat se zpátky do Švédska?“

„Moje žena chtěla, aby dcery vyrůstaly tady. A když jsem dostal nabídku z Levanders, připadalo mi to jako dobrá příležitost. Vhodný čas na změnu.“

Centrem města projeli rychleji, než by si Bianca přála. Joel se vyptával na její život a ona odpovídala podrobněji, než jí

bylo obvykle příjemné. Ale z nějakého důvodu si s ním povídala ráda. Poslouchal, co mu říká, a zdálo se, že ho to skutečně zajímá, aniž by byl zároveň dotěrný. Ani nevěděla jak a dorazili k jejímu bytu ve čtvrti Midsommarkransen.

Joel zastavil vedle stojanu na kola na protější straně ulice.

„Díky za svezení,“ řekla.

„Potěšení bylo na mé straně.“

Biance se líbilo, jak vyslovil slovo potěšení, tím svým klidným hlasem se severošvédským přízvukem. Chtěla ho slyšet vyslovovat ještě další slova.

Rozhlédla se, zatímco hledala v hlavě nějaké další téma, cokoli, co by ho mohlo ještě aspoň malou chvíli pozdržet na místě.

Na nic však nepřišla.

Když stoupala po schodech do svého bytu, vzpomněla si znovu na Joelovy ruce a na to, jak jí připadaly krásné. Marko měl zavalité ruce s tlustými prsty, které neohrabaně bloudily po jejím těle.

Došla ke dveřím bytu a vytáhla z kabelky klíč. Když se ho ale chystala strčit do zámku, zjistila, že je odemčeno a dveře jsou pootevřené. Napadlo ji, že musela přijít Suss. Krátce se zastavila a ztěžka si povzdychla. Ve slabé chvílce dala matce klíč a teď toho litovala.

Vstoupila dovnitř.

„Mami?“ zavolala.

Nikdo neodpověděl.

Bianca nakoukla do kuchyně.

„Mami? Jsi tady?“

Pořád žádná odpověď. Otevřela dveře koupelny.

„Mami?“

Z obývacího pokoje se ozval zvuk, který ji znepokojil.

„Haló, mami?“ vykřikla Bianca, tentokrát z plných plic.

Když kráčela k obývacímu pokoji, uchopila telefon a vytočila číslo 112. Jak se blížila ke dveřím, zvuky zesilovaly. Těžce polkla a s vyzvánějícím telefonem u ucha pokračovala k pootevřeným dveřím.

„*Dovolali jste se na tísňovou linku,*“ oznámil jí hlas z reproduktoru. „*Jak vám mohu pomoci?*“

V tu samou chvíli Bianca došla ke dveřím obývacího pokoje a nakoukla škvírou dovnitř.

A tam, na její pohovce, ležel muž a spal. Velký, robustní muž, stejně dlouhý jako široký, i když zrovna v tomhle okamžiku vypadal malý. Měl na sobě špinavou mikinu s kapucí, špinavé tenisky a tepláky, které vypadaly, že mu jsou o několik čísel menší. Napínaly se mu přes silná stehna a břicho, zatímco chrápal, jako kdyby na tom závisel jeho život.

Bianca se zhluboka nadechla, ukončila hovor a otevřela dveře tak prudce, až bouchly o zeď.

„Sebbe... Co tady sakra děláš?“

Muž se s trhnutím probudil a podíval se na ni vykulenýma očima.

O několik minut později seděl Sebastian Brink u malého jídelního stolu v Biančině stísněné kuchyni. Bianca uvařila kávu a postavila před něj šálek. Musel se obejít bez mléka.

Sebbe vyrostl ve stejné čtvrti jako Micke a Bianca. Býval to vždycky zvláštní chlapec. Tichý, ale zároveň výstřední, vyzařovalo z něj něco zvláštního, co poutalo pozornost – ne vždycky žádoucí. Jako malý chlapec byl účastníkem autonehody, důsledkem čehož mu na pravé ruce chyběly tři prsty, zůstal mu jen palec a ukazováček. Odtud také pramenila jeho přezdívka Dráp. Ve škole byl terčem neustálých posměšků

a nesnesitelné šikany. Ale Micke se za něj postavil a zastal se ho, stejně jako se zastával každého, kdo nějakým způsobem vybočoval z řady.

A pak se z nich tří – Sebbeho, Mickeho a Bianky – stali přátelé.

„Promiň,“ zopakoval Sebbe znovu a prohrábl si rukou mastné vlasy. „Nechtěl jsem tě vyděsit. Zkoušel jsem ti volat, ale nikdy jsi mi to nezvedla, ani nezavolala zpátky.“

Bianca si vzpomněla, že na začátku týdne měla několik zmeškaných hovorů z neznámého čísla.

„Tak jsem přišel sem a dlouho jsem seděl na schodech a čekal, ale nevěděl jsem, kdy přijdeš,“ dodal Sebbe na vysvětlenou.

„Takže jsi se sem vloupal?“

„Ale dveře jsem nepoškodil,“ pronesl se zjevnou hrdostí v hlase. „Dokázal jsem odemknout zámek.“

Absurdita celé situace Bianku rozesmála.

„Díky,“ řekla. „To od tebe bylo vážně ohleduplné.“

Prohlížela si starého přítele a přemýšlela, kdy se tak změnil. Od doby, kdy ho viděla naposledy, jako kdyby zestárnul nejméně o dvacet let. Tehdy seděl ve vězení, kam se dostal poté, co se pokusil převézt z Kodaně do Švédska pětadvacet kilo marihuany. Když Micke zmizel, navštívila ho, aby se ho zeptala, jestli netuší, kde by její bratr mohl být. Kam by mohl utéct, pokud by před něčím utíkat potřeboval. Sebbe jí ale nedokázal na její otázky odpovědět. Vypadal stejně překvapeně a rozrušeně, jako byla Bianca. Od té doby se mu vrásky v obličeji prohloubily a vlasy mu začaly šedivět. Vězení pro něj muselo být tvrdé.

„Kdy tě pustili?“ zeptala se ho.

„Tohle úterý.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Koho miluješ, neumírá*.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.